

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 cèntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Telèfon 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Un període llarg va ja que a Espanya ens movem en un confusióisme i desorientació tal que, paulatinament i de modo constant, porta a la Nació a la davallada.

Una situació caòtica, crítica i fatal, és la pauta que la premsa dona tots els dies sumint a l'esperit i a l'ànim més enlairat, en un estat de tristesa i depressió moral que, difícilment pot sacudir-se, fent-se el pensament que és quelcom transitori i que dia vindrà que desapareixi semblant estat de coses.

La realitat present, però, és que tenim una perspectiva malíssima, a la que no s'hi veu solució, ans bé, es complica i s'agruja a cada moment més.

Tenim plantejats problemes d'una resolució difícilíssima, que influeixen d'una manera patent i definitiva en la marxa del desenrotll de la vida de la Nació, cohibint llur estructura, desformant-li el còs.

El malestar es percep en tots els estaments socials, molt particularment en les classes més modestes: mitja treballadora i proletària, pel tracte diferencial que reben que irrita i subleva.

La concordància és unànim al jutjar-ho, però fins ara tot acaba allà mateix: en paraules i en escrits. Res pràctic, res que cristal litzi en quelcom de profit i, si res s'intenta i si res s'adopta, com que no porta la mà d'una direcció ben clara i ben definitiva, indefectiblement està destinada al fracàs rotund.

I és que, no és possible resoldre atenent a un sol caire de la qüestió que és el que es fa. Totes les ideologies són bones i molt respectables: Les templades i conservadores. Les avançades i les retrògrades. Totes tenen quelcom fonamental que és aprofitable, és a dir, la causa que les informa: l'idea, l'ideal. El que és discutible són els efectes, la practicitat d'elles desfigurades, que poden prestar-se a certa disconformitat per la poca existència de l'argumentació de la defensa que tenen.

El que no s'entén és la prioritat que cada una d'elles es conceptuï millor que les demés i que per tant sigui aquella la que es degui adoptar. Perquè hem de convenir que això de la llibertat d'acció i de pensament, és quelcom relatiu.

Mentre no es faci cas així d'aquests partidismes i parcialitats i l'actuació del governant no es concreti i estigui d'acord amb la seva consciència i rectitud, prescindint d'indicacions interessades, no és possible fer feina útil i profitosa amb la conformitat del comú. És quelcom difícil, però no res que no pugui alcançar-se.

Clares intel·ligències capaces de veure i preveure a l'avenir, no manquen oportunament, però no capaces de sustreure's al medi, a la conveniència personal i als interessos creats. D'aquí la confusió en què hom es queda, al mesurar les conseqüències que pot portar.

Conseqüències fatals a no dubtar-ho, en el present, per la manca de cultura i preparació per aquestes que fer. Insisteixo en què és una equivocació voler imposar; la imposició sempre repugna per bona que sigui, persuasió és el que manca. I per persuadir deu haver-se de cultivar l'espiritualitat molt descuidada. L'home més pervers sempre té un moment de bondat i bon sentiment i ha que sapiguer captar. La crisi, doncs, no pot ésser de procediments, si no d'home. El procediment existeix sens dubte de cap mena i no és possible dintre la capacitat intel·lectual del segle. El que manca és l'home, l'home equitatiu, justicier i recte, que sàpiga col·locar-se en el precís medi i no cedeixi ni a la pressió, ni a la coacció, ni a l'interès.

Si ens embranquéssim en el fons de la qüestió, no acabariem en llarga estona i al bon llegidor ho traspassa perquè ho pensi fonament. Però diré que a tots pot ésser ens manca quelcom de discerniment i mesura i, una volta adoptada la resolució desgranada i pesada, ser inflexible en l'execució a pesar de les conseqüències.

I d'aquí que marxem com anem. Uns per voler enquadrar als altres en els límits de la visió que els convé i aquests per voler defugir per llurs amples sense veure que tots van afegint llenya al foc que un dia els pot devorar.

Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar. Penseu que el més petit és temible, no pel que sigui al present, sinó pel que pugui ésser demà i tot el que ara apren i anota, pot donar-se el cas que llavors sigui temptat de practicar-ho i com que haurà experimentat primer ídol de sí mateix, pot ésser que la pràctica sigui massa refinada.

La veu que ho diu és modesta i fins ignorant, però parla pel raciocini del més elemental sentit comú.

FERRAN VIGIA

D'EXCURSIO

Una excursió que s'organitzí per anar a Romanyà i Font Picant ja pot dir-se que té l'èxit assegurat, tal com la que es va fer el dia 1.er de Maig.

Es composava de tres dones grans tres homenassos i un bé de Déu de noies de cama lleugera i alguns joves, formant en total 18.

La sortida a les 5 del matí del pont de l'Illa.

A l'hora precisa sols hi havia els més llunyans; però els altres no es feren pas esperar gaire. Un cop reunits, tot era escarraçar-se per contar que des de les tres ja estaven desperts els uns; els altres que quasi no havien pogut dormir, i que a quarts de 4 o les 4 ja s'havien alçat per endegar l'equipatge, senyal de que l'excursió era esperada amb viu desig.

Carretera amunt, nostre pas fou saludat per l'espínguet d'un gall a les darreres cases de l'Illa; despertat tal volta per l'alegre xerroteig que movien les noies en començar ja caminada.

A llevant, el sol arreconant delicadament les cortines que li feien d'arcoba, cortinatges de seda dels més bells colors, ens donà el bon dia quan ja érem a Cabanyes Un

airet fi de tramontaneta semblava que ens empenyia carretera amunt.

Al Molí de ses Roques encara dormien, igual que al Molí Cremat; una pitada, per a què es despertés, fou dedicada a la noia que viu al Mas del Monjo; que si va sentir-la segurament s'hi va girar de costat.

Passat el Molí més amunt es posà a votació quin camí calia seguir; el de can Riera, que es més curt, o continuar per la carretera. Guanyaren els partidaris de la carretera, car com que hi havien espardenyes noves que totjust havien sortit de la capsa, no era pas de llei embrutar-les amb la mullena dels forçals.

I començà a descapdellar-se la cinta de la carretera que fa més esses que un farvalà complicat.

A mesura que anem pujant l'horitzó s'aixampla.

Allí baix es ven el Mas Rosselló al peu d'una muntanya que alguns tenen treball a creure que sigui la de can Mont. Altres masies van sortint d'ací d'allà, i encara no ens adonem que ja som a cal Viló.

Els suros de les suredes, principalment els més arredossats, són esbrancats crudelment per la nevada. Els qui es dediquen a recollir branqueta tenen feina per temps.

Esubufegant un poc els uns, altres amb les cames ben calentes, arribem alegrement al cim. Una visita al dòlmen «la Barraca d'en Daina» i una altra al «suro Gros» són certament d'obligació, que per això, en ésser l'arbreda tallada actualment és tant emptadora, que les cames se n'hi van per elles soles.

Aquella catifa d'herba flonja és verament apropòsit per a descansar.

Altres dues colles ja ens havien passat davant i s'ocupaven en la feina prossaica d'esmorzar. Nosaltres, per no ésser menys, havem fet el mateix. Certament que un esmorzar després de 3 hores de caminar és una cosa necessària; i si es pot fer al peu d'un fontinyol com el del prat de Romanyà és cosa deliciosa. Havent donat al còs el que reclamava, s'ha fet la visita al Suro

gros. També hi havia una altra colla que li feia companyia.

Les noies l'han enronllat com volent fer una sardana; però el que en realitat han fet és donar-li una abraçada colectiva. Algunes, més atrevides, s'han enfilat branques amunt per a gronxolar-se. I el suropacient les deixava fer, fins semblava que s'hi complavia, talment com en les famílies l'avi gronxola damunt ses cames no gaire segures, i soporta les entramaliadures dels fills dels seus fills.

Ens en despedim, i als pocs passos ja som al cim de la carena; a llevant, l'Empordà, amb Calonge, Palamós i Sant Antoni; a ponent La Selva amb sa plana magnífica on hi ha Llagostera, Cassà i a l'horitzó, mig velat per la boirina, la molt negrosa del Montseny.

Agrupats al peu de l'artística creu de terme s'ha fet una fotografia de conjunt. Una visita a l'església de Romanyà, i tot seguit rostos avall cap a la Font de Panedes.

Durant el camí s'ha escaigut creuar-nos amb un galant minyó que muntava una bicicleta. Les noies, tractant-se d'un noi foraster, l'han ullat tot-seguit, i han començat a dir-li alguna galania. Ell, sobtat, ha continuat el seu camí, però deu haver-se revingut ben tost, car als deu minuts ja és estat de tornada per juntar-se a la colla i canviar, tot passant, una breu conversa amb aquelles noies que s'havien mostrat tan galants.

A la Font de Panedes no hi havia pas gaire animació; però també hi trobem ja una colla coneguda.

Després de tastar l'aigua per veure si ha canviat de l'any passat cada qual procura encabir-se com pot per a descansar una bona estona; descans que, francament, teniem ben merescut.

I les cuineres dintre poc han començat de moure enrenou per a preparar l'arròs. Les noies s'han posat els devantals i les han ajudat, i els qui no tenien res a fer s'han encaminat cap al Pou de les Goges. Les noies també hi han volgut anar, més en aquell precís moment sortia el taxis d'un carboner, i s'hi han en-

filat anant a fer un excursió que no figurava en el programa.

Després de treballar-hi com se mereix, i a costa de no poques cremades, l'arròs ha estat a punt. Ha resultat excel·lent, i tothom s'hi ha aprofitat; amb la gana que hi havia sembla que hom s'hagués de menjar fins la caçola, però encara n'ha quedat un plat per a convidar la guardiana de la font.

A les tres, rostos avall cap a l'altre font, passant però, per un corriol plé de gatoses que ha provocat una simfonia de xisclets.

A la Font del Platet, que no coneixíem, vora el manantial de Salenys, hi havia tres o quatre colles de Sant Feliu.

A la Font Picant de Bell-lloc és una molèstia anar-hi perquè en dies

festius quasi sempre és difícil poder beure. Les baralles que ha sentit aquella alsina que li fa una mica d'ombra no tenen fi ni compte. Són tantes les paraules groixudes que ha tingut de sentir que estem inclinats a creure que li han fet perdre més de la meitat de les fulles, i per això dóna aquella ombra tan migrada.

Entre el tren i les cames, no ens en havem adonat que ja som arribats a la Vall d'Aro. Una curta parada per escoltar, o ballar un parell de balls, i altra vegada emprenem la caminada, un poc cansats, aixó sí, però amb la joia d'haver passat un dia excel·lent, i amb el desig de tornar hi una altra vegada.

B

Festivitat de la Santa Creu

Des d'èpoques llunyanes es coneix de dos Creus dintre el cercle de nostre Vila, una anomenada de Sant Martí—desapareguda ja—i que estava emplaçada entre els Carrers del Charco i el de la Creu enfront de la casa del cal Ordinari propietat de la família del recentment difunt Joan Pallí Caner; seguint llur desaparició l'obra destructora del temps per falta de cura indispensable de les Autoritats o dels veïns no aimants de conservar el patrimoni històric heretat dels nostres avant-passats.

L'altra Creu anomenada del Padró, conservada fins els nostres dies i lluint encara la seva senzilla però acurada ornamentació com en els seus primers temps, quins cuidados han sigut la major part, de llurs veïns. Les dos Creus aixecades quasi en un mateix barri, no eren molt distants una de l'altra.

Per moltes desenes d'anys, l'interès dels habitants més propers a dits monuments, sigué tan decidit i fervorós, que amb entusiasme s'esperava la Festivitat de la Santa Creu per a fer ostentació de festa i religiositat.

Amb temps més que sobrer, es preparava la magna processó que sortia de l'Església Parroquial per allà a les deu del matí, del dia 3 de Maig, recorreguent la Plaça Constitució (avui de la República) Carrer Major i del Charco, en quin extrem Nord, s'aixecava la de Sant Martí; es veneia aqueixa i seguidament la processó continuava en direcció a la del Padró.

No hi ha per que dir, que les dos estaven maravellosament enramades i revestits amb les més distingides prenes de ropatge.

Després de les oracions de ritual, seguia la manifestació per el camí del Mas Reverter, Enric L. Roura, Rutlla i Angel Guimerà, per tornar a fer llur entrada en la Parroquial a l'entorn de la una tarda.

Anys després, vinguda ja en decadència la activitat religiosa, es feren càrrec de llur festa els pàrrocs de la vila d'acord amb els Professors i Professores de les Escoles Nacionals, seguint els nois més grans que assistien a les classes els abanderats de tants «pendons i banderes» com comptava nostra Església i les noies i demés nens amb

rams de flors, quins donaven importància a dita festa; fins que el retraïment d'alguns rectors i l'indiferència per les coses religioses acabaren amb la tan tradicional Festivitat de la Santa Creu.

Tal relleu havia adquirit en les costums de nostre Poble la diada de Santa Creu, que si bé, en el matí del propi dia havia encara qui treballava, no així per la tarda, ja que la costum tenia establert fer el «dinar de fabes ofegades i caigols a la vinagreta» i per sopar «una bullida de faves i pèsols i caregols dolços i coents». El sopar es feia sempre de les 5 a les 6 de la tarda, per després la joventut anar a ballar sardanes als quatre cantons de la Creu de Sant Martí, i els casats i persones majors, de passeig o en els establiments forans de la població.

En arribar les 9 de la vetlla, tothom es retirava a descansar, per poder emprendre a la matinada següent les tasques ordinàries.

De tot alló, no en queda en l'actualitat ni la Creu de Sant Martí, ni les faves ofegades ni els cargols a la vinagreta.

La intransigència dels dirigents no volguent guardar la tolerància deguda amb les circumstàncies del temps, feren que es perdessin aqueixes i altres festes, com eren la de la Mare de Méu de les Noies a celebrar el dia 8 de Desembre i un bon nombre d'Aplecs com Sant Esteve i Santa Llúcia.

També foren celebrades altres Creus.

Creu del Jonc.

Aixecada en el més alt de les muntanyes que separen nostra vila del poblet de Fitor, i que per durant els segles XVII i mitjans del XVIII, fou la fita on anaven en processó a implorar de la Providència una o dues vegades l'any, pluges en les temporades llargues de sèquia o alivi en les grans malures que solien presentar-se a les sembrades de l'agricultura.

Dites processons sortien al ensem a Vilarromà, juntant-s'hi a son pas Vall-llobrega, Fitor i nostra Vila, per arribar tots junts a dita

En Cisco i la Pona

—Ui que vens carregada avui, Pona.

—Ja ho crec. És que he fet replega per allà a casa. Tinc de fer cèntims, noi.

—Què et vols casar, potser?

—No facis bromes amb aquestes coses. Ja saps que no em caso si no és amb el que jo sé... i tu també.

—Com que dius tens de fer cèntims?

—I és clar que tinc de fer-ne. Ja t'ho diré; és que vull comprar-me un vestit.

—Ara hi caic. Es tracta de què s'acosta la Festa Major.

—Àngela-Maria-Castanya. I a propòsit de la Festa Major. Un dels que escriuen a LA VEU DE CALONGE m'ha confiat que el nombre vinent que correspon a aquella data, serà un extraordinari que tallarà a l'aigua. Augment de planes i una presentació immillorable.

—Vaja, ja t'hauran carregat altra volta. Deurà ésser un extraordinari com aquell del Carnaval. Tindrà potser cent planes, també?

—No, no. Aquesta vegada va en sèrio.

Creu i pregar també conjuntament implorant favors del Cel

Muntanya de la Creu.

En la part N. OE. de la població i separada solsament per la Riera de Rifret (provinent de Riu fret) tenim la gran muntanya de la Creu. No fa molts anys, que encara tot-hom la designava i coneixia per «La Creu d'en Castellà»—(però quin vertader nom era el de «Creu del Castellà» per a designar amb més claretat l'origen de qui s'havia fet amo i Senyor (ningú més que el Duc de Sessa,) del que sempre s'havien conegut per «bens comuns» Comunal de Calonge perduts per la excessiva diligència i ambició dels esmentats antics Feudals.

TIRS

—Bé, ja ho veurem. Anem a altra cosa. Què portes de nou, avui? Tan carregada, alguna cosa deurà haver-hi per mi.

—Alguna coseta. Escolta aquesta:

—Sóc tot orelles.

Amb la simpàtica veïna quin nom, si us plau, el diré s'ha fixat cert espartè.

Es tracta de la Rosina, sembla que ja tot camina, en vies de resoldre's bé.

—Cada dia hi poses més entrebancs. Saps Pona què dies enrera anàrem d'excursió?

—Si? I on anareu?

—A Vallvanera. S'hi féu un aplec grandios. Hi va haver divertiments per a tots els gustos. Sobretot concursos. Concursos de corda, de fotografia, fins crec que de pantalons.

—I ara, si que devia ser divertit per això. N'hi hauria de tots colors, oi?

—No és el que et penses, ni saps el que vull dir. Tingues paciència i escolta:

—Això vol dir que no t'interrompi, no és això?

—Exactament. Veig que encara entens les coses. Doncs ja veuràs, tornant amb els pantalons, si es tractés d'homes al fi i al cap no tindria importància, perquè llevat d'alguna que altra vegada que ens els deixem descuidats i se'ns els posa la dona, el rest del temps els portem nosaltres o al menys ens ho pensem, però el cas és que hi havia unes quantes damiselles que, si eren casades, deixarien als marits a la fresca i, si eren solteres, als seus novis, ja que lluïen un espatec d'aquestes prendes que, a dir veritat, el dia que es generalitzi aquesta moda, al meu entendre, el món estarà en vies de salvació. Aquella admiració vers la dona, haurà passat a la història i fins s'acabaran les endevinalles. Pel que toca a la nostra part, ja em sembla veure en algun aparador de sastreria acreditada, com s'hi exhibiran unes fan-

dilletes darrer xic de la moda. Ens en anem a un confusionisme tan gran si això continua d'aquesta manera, que crec que portarà cua i fins esgarrapades.

—No tant, Cisco. No tant.

—Com no tant? Mira. Si en el meu físic no hi notes cap avaria d'importància, puc donar gràcies a la lleugeresa de les meves cames.

—I a això? Què et va passar?

—Ja t'ho explicaré. Allà a l'aplec, estava donant voltes pels entorns, ja que les vies principals són desseguida visitades, quan en un revolt de camí em topo amb quatre que a mi em varen semblar homes, perquè a més de portar coll, corbata i fins cabells tallats, portaven pantalons. Tan em semblaren homes que m'hauria jugat una capsa de mistos de què en coneixia un i tot. Jo que faig memòria, i es clar—dic—no hi ha dubte. Amb aquell vaig passar-hi una nit a Barcelona. Amb aquesta certesa, seria de mal aducat no escometre'l.

M'estiro l'americana, vaig per arreglar-me la corbata i no puc per la senzilla raó de que no en portava. Tusso dues vegades i em presento jo mateix amb aquestes paraules: —Bon dia tinguin.—Bon dia—contesten. I dirigint-me al que em semblava conèixer, li dic: La seva fesomia no m'és del tot desconeguda.—Tal vegada. Per la meua part, no tinc el plaer de recordar-lo—contesta. I jo que faig: Amb vostè ens divertirem molt: una nit a Barcelona a la Buena Sombra. I ara, per qui ni'ha pres, poca vergonya, descarat. Tingui un xic més de respecte a les persones decents. I es posà a corre a darrera meu ensenyant-me les ungles, quines ungles, Déu! meu tot pensant-hi encara s'em posa la pell de gallina. Fent-me càrrec de la situació i equivocació, m'escapo a una velocitat—crec—no igualada fins al present, tot cridant: Di spensi m'he equivocat. Em creia que era un senyor que havíem fet coneixença allà a la ciutat, però ella res, empenyada en esgarrapar-me m'anava seguint, seguint—com transitava també la maleïda—i jo crec que encara corríem si no m'hagués aturat...

—Ja ho suposo, fa la Pona.

—Deixe'm dir, dona. Si no m'hagués aturat, una altra cosa que també semblava una dona per lo estrafeta. Tenia aires d'estrangera, però em va clavar un insult, que mira si seria gros que em tragué de pensament, com per art d'encantament, o de les corredisses. Tot astorat, deixo el camí i m'enfilo per entre brucs, mòdegues, rocs i argelagues, tot cercant la colla, la que aconseguixo després de llarga caminada. No cal dir te que durant el rest del dia, no vaig moure'm del seu costat, com un nen que li ha fet por una cosa estranya i no gosa separar-se arrapat sempre a les falldilles de la seva mare.

—Si que et divertires.

—«Bueno», deixant això, que més em contes de nou?

—Una altra i prou.

—Saps que abans venies més proveïda de noves que ara?

—Fes-te càrrec que el poble és petit i tinc de repartir-les perquè en toquin un xic en cada nombre. Si te les donés totes a la vegada, què quedaria pel mes que ve?

—Tens raó Pona, tota la raó. A veure, digue'm el que més portes.

—Pren nota d'aquesta:

Bon xic apartat de la vila
hi viu un jove elegant,
sembla que va endavant
el prometatge amb la Oflia;
tindrem als llegidors al dia
del que entre ells vagi passant.

—Aquesta si que l'endevino Ai carat de Llorenç.

—Pst. No val a dir res. Aquest dia vaig trobar el Trompet...

—Pona, avui em sembla que no et compraràs el vestit.

—I això? Què és molt tard?

—D'aquí un quart sentiràs unes corredisses per dalt el campanar...

—Com? Tres quarts de dotze? Ai, pobra de mi, amb la feina que tinc a fer. Adéu.

Estigues bona.

X.

Passat per la censura

:: Pàgina poètica ::

Matí d'hivern

Matí crudel d'hivern! Fredes berades
que la boira i el glaç posen arreu!
¡Marges acollidors, ara de gebre!
¡Hortes luxuriantes, blanques de neul

Rera els vidres gelats, passa la plana
enrampada sota el blanc mantell:
ni una figura humana li don vida;
ni un crit, ni un plany de cap ocell.

Les branques despullades dels bells arbres
es perden en la boira degotant,
i les ratxes que baixen de montanya
enceten, com agulles, nostra carn...

Sota l'arcada del pont—parpella
de monstre gegantí petrificat—
uns espectres humans, minça coseta,
s'ajunten apretant-se al foll esglai.

Un joc migrat de brossa i llenya humida,
escampa una fumera pestilent
embolcallant, sense escalfar apenes
els cossos enrampats d'aquella gent

Al passar aprop seu, cap gest ni queixa
sacseja aquells homes dessolats;
¡més que éssers humans, un hom diria
deixalles d'arbres vells destralejats!

La vida per ells—pobres desferres—
deu ésser misèria, fam i crudeltat:
¡i que llargues devien ser les hores
d'aquella nit que acaba de passar!

El cotxe furient passà l'arcada
caní de la ciutat enllà d'enllà;
la boira matinal a son darrera
engolia la plana blanquejant.

Dintre de l'ull del pont, sense nineta,
es moria aquell boei d'humanitat;
¡tenia cor, cervell i una animeta!
¡no tenia nom, ni llar, ni un moç de pà!!

J. SUREDA PARADÍS

Febrer 1935

Dolça estrella

(A una Carmina)

Mirant el firmament, tot embadalit
embolcallat per la bella nit serena,
envoco records d'amor amb dolça pena
que consolen l'enyorança a mon esperit.

Em parla de puresa el cel ben serè
i em donen esperances les estrelles
i el vent que arriba em diu coses molt belles
que jo escolto amb el cor rublert de fe.

Mirant del cel les estrelles en son brill
veig en cada una d'elles ben marcada
una figura formosa com de fada
que resplandeix, somrient com un espill.

Caminant dins el silenci de la nit
en destrio d'entre totes una estrella
que fitant-la em sorprèn i em meravella
com cap altra, en la buidor de l'infinit.

Jo diria que eixa estrella és un retrat
d'una noia formosa com una nina.

Jo diria que eixa estrella ets tu, Carmina
que brilles en el cel de l'Eternitat.

JAUME CASADEMONT VILA

Sant Jordi d'enguany

Com una llambragada
Sant Jordi n'ha passat
amb la llança esmolada
i amb corser desenfrenat.
Amb noblesa per corassa
en la lluita vencerà
i de la vil carnassa
rastre no en deixarà.
De sang enverinada
la terra s'ha tenyit
i en la nova aubada
una rosa n'ha florit.
Sant Jordi n'ha tornat
valent com cada anyada
amb el rsotre enriolat
i la llança ensangrentada.

Lluís PALLI

Extractes d'acords de l'Ajuntament

Cosetes que passen

Sessió del dia 2 de Maig del 1935

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior. Restar assabentats de la correspondència.—Aprovar els comptes de 25 pessetes de la casa Bayer i 45'29 pessetes de Santiago Vives.—Que la Comissió de Finances vegi com està l'assumpte de la carretera de Romanyà i en cas de trobar-lo conforme que per l'alcaldia es signi el document interesat per la Comissaria de Girona. Aixecar un plànol on hi constin tots els camins i corriols existents en la zona compresa des de la carretera de Sant Feliu de Guíxols a Palamós al mar, i des de la platja de «Càn Cristo» a les primeres cases de Sant Antoni, facultant a l'Alcalde perquè vegi el tècnic que més econòmic pugui fer-ho.—Aprovar per unanimitat la memòria portada a cap pel Secretari de la Corporació respecte a la tasca corresponent a l'any 1934 i altres estrets que conté i fer la imprimir pel seu coneixement.—Restar assabentats de l'estat en que es troba la reconstrucció de la paret de «Càn Xifró».

Sessió del dia 16 de Maig

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Autoritzar als Srs. Alfons Vila i Joan Sagner per les obres sol·licitades.—Autoritzar al Sr. Joan Bou per l'arranjament de la paret de tanca llinçant amb la carretera que condueix al Cementiri.—Intentar l'avinència necessària entre els Srs. Fèlix Vilà i Cecília Albertí i cas de no obtenir-la en la propera sessió resoldre çó que es cregui més adient. Restar assabentats de les gestions portades a cap sobre el plànol dels camins i corriols del «Puig de la Torre Valentina».—Requerir a la Sra. Pallí perquè aboni a l'Ajuntament la quantitat de 900 pessetes import de la meitat del cost que li pertoca sobre la reconstrucció de la paret de «Càn Xifró». Es donat compte del recurs de re-

posició formulat en nom de Sra. Josepa Pallí per íntegra lectura del mateix, acordant-se donar-se per enterats.—No segellà més receptes de persones necessitades que no vinguin signades pel Sr. Metge Titular a quin fi tota persona que ho necessiti vindrà obligat a demanar-ho a l'Ajuntament almenys amb tres setmanes a l'avenç.—Aprovar els ingressos i pagaments corresponents al prop passat mes d'abril.—Deixar sobre la taula el plànol i pressupost sobre reforma de les Cases Consistorials.—Aprovar la factura de 307'10 pessetes sobre llibres amb destí a les Escoles Nacionals.—Restar assabentats de les reformes de l'Escorxador i Escola.

REGISTRE CIVIL

Naixements:

Josepa Pallí Caner filla de Narcís i Teresa—Joaquim Moner Ferrer, fill de Joan i Leocadia—Sibina Radó Xirgu, filla de Francesc i Conçol—Miret Sabater, fill de Martí i Carme.

Defuncions:

Llorenç Valmanya Torrent, de 86 anys—Maria Sardó Racolta, de 58

Matrimonis:

Josep Carreras Boadas amb Francesca Bou Llandric Joan Xifreu Ros amb Enriqueta Vellver Regolta—Joan Company Rotllant amb Teresa Vilardell Pallí.

Uns jovenets calongins es dediquen a trencar flors dels jardins del pròxim. Aixó no seria prou per formular una queixa, puix fins a cert punt demostraria que són aimants de les flors, i per tant xicots de bon gust. Més, no són les flors solsament çó que trenquen, sinó mates senceres i es daleixen a malmetre les plantes més formoses i delicades. Els referits jovenets amb aquests actes, que ells segurament executen com a proeses, donen a conèixer el petit grau de cultura que posseeixen i són perdonables en ells certes cosetes que es poden prendre com a criaturades, però no en aquest cas, puix fan ostentació ja d'un mal instint i revelen a més del seu esperit destructiu, poc coneixement i menys aprecí per les coses belles que són dignes de respectar.

Els jardins que amb molta cura han fet créixer i eren un goig per les cases d'en Miquel Puigdevall, F. Ballester, J. Castelló i del senyor J. Mià i Pous i Sabater, s'han vist atacats diferents voltes per la plaga d'aquests jovenets i qui sap si algún altre jardí pot haver rebut i que nosaltres no n'estem enterats.

De moment ens abstenim d'anomenar-los, però sí que ho ferem el dia que ens assabentem de llur reincidència.

Tenen ja l'edat per reflexionar i esmenar-se i comptem que no voldran avergonyir-se en veure's nomenats públicament.

NOTA DE LA REDACCIO

Hem rebut un article, quin no tindriem inconvenient en publicar si no fos que els senyors que ens l'envien guarden la personalitat sota el pseudònim «Un grup de republicans».

Fem constar que si bé pot publicar-se un article amb pseudònim, és necessari almenys que la Redacció tingui esment del qui l'envia. En la capçalera del nostre periòdic ja consta que «Dels articles en són responsables llurs autors» i en el cas present no coneixent nosaltres els autors no podem assumir aquella responsabilitat. Si al «Grup de republicans» en qüestió els interessa la publicació del seu article, preguem ens lliurin un nom que doni personalitat al pseudònim, pel nostre règim.

Una passejada nocturna

Aquell dia, al voltant de la taula del cafè, ja s'havien esgotat tots els temes: Ja s'havia retocat la gràcia d'aquell i el defecte de l'altre; un fet detectivesc paral·lel amb un crim d'aquells que axiquen el de *Cuenca*, quan un de la colla va saltar: I si anèssim a donar una volta per ací? Com que a qui més, qui menys ens interessava anar fins allí passant per allà, per unanimitat sortim al carrer.

El cel tot cobert d'estrelles que, en aquesta nit tan tranquil·la, sembla que brillin amb més intensitat. Un suau moviment de l'aire que a dures penes fa estremir les fulles dels arbres, deixa arribar fins a nosaltres una aroma de mar atemperat a son pas per les pinedes.

Quin nou dalit sent nostre cós en aquesta nit de primavera! Tot convida a fer poesia i sentim tots plegats el poeta a dintre nostre. Enfilem carreró amunt emmig de belles divagacions, quan de sobte ¡horror! una parada en sec.

Quelcom sospitós, mig amagat a una porteta. Una de les escenes del compte aquell del cafè a la vista? Tal volta tots pensàvem mostrar-hi el nostre despreci, girant l'esquena i posar-nos a corre carrer avall, quan se m'acudeix a la pensa l'heroi de la narració. Gallines! Covards! Valor—he dit jo—tot plantant-me al darrera i empenyent els cap avant. Hem passat la zona del perill i ¡planxa! si haguéssim comptat amb En Cupido, ens hauríem estalviats tants ensusts.

Amb això sempre amunt, talment la Boria; els nostres peus trepitgen una espècie de mullena que, en temps d'aigua, no tindria cap estranyesa, però ara origina una forta discussió sobre les causes, que hauria acabat força malament, si a temps no hagués obert ràpidament una finestra a certa alçada i ¡xapl... un pas endavant, quatre endarrera i tres més a la dreta ens salven d'una petita dutxa improvisada, per cert no d'aigua de roses. Només que uns esquitxos que al final aca-

ben reconciliant-nos després d'haver-nos posat en clar l'assumpte que tant ens interessava.

Valdrà més que deixem les filosofies, girem a l'esquerra i cap al carrer Major s'ha dit. Això si amb un xic de precaució, sense mirar ni a dalt ni a baix, ja que sabem que l'altre dia va baixar un totxo des del segon pis d'aquelles parets mig ruïnoses, també un fulano va aixafar-se el nas després d'una ensopagada contra una de les mil pedres que aixequen son front al cel.

Anem seguint a bon pas sens parar esment en què estem enfilant un dels carrers més pendents de la vila; als pocs moments tombem una cantonada i ens trobem en un dels punts d'antiga tradició, que fins el Sr. Tirs ens va dir que se'n volia preocupar en aquest mateix número, sense veure-hi transitar pel carrer ni una ànima a no ésser una munió de gossos que ens segueixen tot darrera nostre, lladrant escandalosament (i això que anem bastant arreglats de roba) i una parella sota un fanal aprofitant la poesia d'aquesta nit, però que no hem pogut conèixer a causa de la molta foscor, tinguent en compte que ens referim a un fanal d'aquells del regnat del ble i el petroli.

Al nostre pas per les escoles em fa guardar un moment de silenci, degut al respecte vers aquell casal o tal volta recordant les moltes tundes del Sr. mestre. Aquestes deuriem ésser tantes que ni tansols ens hauríem donat compte de l'arribada a la Plaça de la Concòrdia a no topar de cap a peus amb un molt conegut vilatà que, amb les mans a les butxaques, està esguadrinyant el cel de la banda de ponent a llevant amb molt interès. Plourà?—li hem dit —Podria ésser—diu ell—si sortissin els *cirrus* del nord i bufés el vent del sud i... si caigués aigua, ha exclamat sentenciosament un de nosaltres.

Amb prevenció a això, determinem anar-nos-en al llit, però abans de ficar-m'hi he embrutat aquestes quartelles, pensant que fins algú es dignarà llegir-les.

CLARIÓ

RESSONS

Han estat nomenats els càrrecs de justícia municipal d'aquesta vila.

Jutge municipal: Florenci Vilar Vila
Jutge suplent: Octavi Darnaculleta Valmanya; Fiscal municipal: Enric Vila Caner; Fiscal suplent: Josep Pallí Vilaseca.

Quins prengueren possessió de llurs càrrecs el dia 20 del mes passat

Dies enrera a l'escola de nois del primer grau, s'originà l'escruximent d'una viga a causa de l'estat de destrucció en que es trobava. El cas ocorregué durant les hores de classe però afortunadament fou sostinguda per els travassers de la meteix, privant d'aquesta manera l'esbolçament de la teulada en quin cas podria haver esdevingut alguna desgràcia.

Esperem es tindrà cura en fer un defingut reconeixement en les altres vigues a fi de que no pugui repetir-se cosa semblant.

El nostre distingit i bon amic en Martí Puig acaba de demanar en prometatge a la agraciada senyoreta Na Lúcia Secases, fills tots dos i i veïns de la nostra vila.

Els desitgem una bona afinitat per a que puguin portar a bon terme llur relació.

En el barri de Sant Antoni fou recollit el jove Jesús Martorell de professió ebaniste, veí de Barcelona el qual trovant se mancat de feina i de cabals, ans que implorar la compassió del pròxim, caigué extenuat per manca d'aliments.

Traslladat a Calonge, el nostre ajuntament procurà donar-li els auxilis necessaris a més dels mitjans per tornar al seu domicili. Sembla que dit jove havia baixat fins aquí en busca de treball.

Es treballa afanyosament en la nova instal·lació per l'enllumenament del barri de Sant Daniel i els carrers centrícs de Calonge. S'està procurant en que per la Festa Major estigui completament acabada, esperant donarà un bonic aspecte.

El dia 13 del mes que vé, celebra la nostra vila la Festa Major d'estiu que segons referències no fugirà del ritme de l'any anterior.

LA VEU DE CALONGE en celebració al seu aniversari, farà un esforç en poguer oferir als apreciats llegidors un número extraordinari no dubtant en que se li donarà la més bona acullida, quin sortirà el segon disabte, o sigui el primer dia de festa

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastillas
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes es farmàcies

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA
Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols,
Stiges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

BAR ESPLAI (PLATJA D'ARO)

Situat a 25 metres de les onas del mar

Vorejat de pineda

Habitacions ben acomodades amb aigua
corrent i sense

Pensions des des de 10 ptes. tot comprés

Excel·lent servei de bar

Casetes de bany.

Un dels llocs més bells de la Costa Brava

Dirigir-se a **BAR ESPLAI** Platja d'Aro o
LLUIS ISERN A. Guimerà, 14—Calonge

J. BARCELÓ - F. ca d'aglomerats - CALONGE

Llibreria Pere Clara

CENTRE DE SUBSCRIPCIONS

PL. REPUBLICA

CALONGE

Hotel Ibérica del Padre

(Situat a pocs metres de La Rambla)

**Confort modern
Cuina selecta i
tracte familiar**

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

G. Nou de la Rambla 13 Tel· 18961

BARCELONA